

[Niels Helveg Petersen.]

foreligger i, kan derfor alt i alt siges at ligge på et meget lille sted. Da vi imidlertid ved, at disse forhold fortsat indgår i de politiske forhandlinger, er vi også klar til at diskutere dem, men det foreliggende forslag anser vi for at være ubrugeligt.

Hvad angår lovforslag nr. L 222 om investeringsfradrag, er det spørgsmål, som må gøres til genstand for fortsat behandling.

Lovforslag nr. L 223 om særlig indkomstskat må vi afvise.

Lovforslag nr. L 224 om skattemæssig tilbageførsel af underskud er noget, vi er klar til at forhandle videre om i udvalget.

Vi har ingen særlig sympati for forslaget om ophør af halvårsbegrænsningen, lovforslag nr. L 225. Den gamle regel, hvorefter der kunne afskrives fuldt ud på aktiver indkøbt helt op til de sidste dage i året, gav anledning til betydelig forargelse i befolkningen, og vi er betænkelige ved at ophæve denne halvårsbegrænsning.

Derimod har vi klar sympati for at sætte grænsen for »straksafskrivninger« op fra 1.200 kr. til 1.800 kr. Vi mener, det er en rimelig ajourføring.

Forslaget om konjunkturudligningsfond har jo været diskuteret her fra folketingets talerstol ved adskillige lejligheder. Vi har vendt os imod forslaget, og det har fortsat ikke vor sympati.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal straks sige til hr. Niels Helveg Petersen, at vel må vi indrømme, at beslutningsforslag nr. B 57 rører ved boligforliget, men jeg må bare gøre opmærksom på, at også det radikale venstre ved et tidligere forlig i februar var med til at røre ved boligforliget og ændre aftaler, der var indgået i boligforliget. Ganske vist blev man enig med de forskellige boligforligspartnere om en ændring af boligforliget, men det havde vi selvfølgelig også håbet var muligt her.

Jeg må sige om alle de forslag, der foreligger her, at de, som det allerede er sagt, ikke har fået en rimelig behandling i udvalget. Bortset fra lovforslag nr. L 212 er kristeligt folkeparti medforslagsstiller til dem alle, og vi må da erkende, at lovforslag nr. L 212 er en indrømmelse fra regeringens side over for visse af vore synspunkter.

Jeg skal da også gerne her indrømme over for regeringen, at kristeligt folkeparti tidligere

har været med til at vedtage lovgivning, hvorefter man gav tilskud såvel til det ene som til det andet og også til erhvervslivet. Men vi erkender blankt, at en tilbagevendende tilskudsordning får en virkning, der er modsat den oprindeligt påtænkte, på den måde, at når de, der skal udnytte tilskuddene, efterhånden finder ud af, at tilskuddene vender tilbage år for år, vil de, som ellers ville have udført arbejdet, udskyde det; hvis de ikke kom med i tilskudskøen i første omgang, venter de med arbejdet, til de kan komme ind i køen, næste gang man herfra bevilger tilskud. Derfor tror jeg ikke, man bør fortsætte med tilskudslovgivning, og det er på den baggrund, vi er med til at fremsætte disse forslag, som sådan set skal give den samme virkning, nemlig fremme beskæftigelsen og fremme produktionen. Det er nu engang sådan, at vi i et privatkapitalistisk samfund nødvendigvis må ophjælpe erhvervene. Det er alle jo enige om i dette samfund, minus visse teoretikere på venstrefløjten. Man erkender, at vi har et privatkapitalistisk samfund, og man erkender, at erhvervslivet er med til at skabe den produktion, som er forudsætningen for vores levestandard. Ja, lad mig sige det populært: det er guldhønen, som skal lægge guldæggen til hele samfundet, og hvorfor så ikke fodre den guldhøne ordentligt i stedet for næsten at slagte den? Det er det, vi har villet være med til i disse forslag, og vi har ikke på noget tidspunkt sagt til regeringen, at det er ultimative krav. Vi har sagt, det er forslag, som vi mener er rimelige i den givne situation, og som kan være med til at fremme produktionen og beskæftigelsen. Men vi erkender, at vi efterhånden i dette samfund har lært, at man skal være misundelig, hvis nu erhvervslivet skulle få fem flade ører mere end vi andre eller måske lige så meget som vi andre såkaldte lønmodtagere. Men jeg tør næsten garantere for, at hvis vi ikke gør erhvervslivet attraktivt for folk, hvorfor i alverden skulle folk så søge over i og beskæftige sig med at styre erhvervsvirksomheder, lede erhvervsvirksomheder, eje erhvervsvirksomheder, hvorfor skulle de påtage sig den besværlighed, hvis det ikke var attraktivt? Der er ikke anden vej i et privatkapitalistisk samfund end at styrke erhvervslivet, hvis man vil ud af en økonomisk krise. Og vi må da selvfølgelig også notere, at vi sidste år var med i augustforliget og dér var med til at gennemføre en indkomstpoltik, som vi håbede kunne stabilisere og forbedre vores økonomiske situa-